

Ἀπόχτι τὸν ἔκαμε (τὸν ἔδειρεν ἀνγλεῶς. Συνών. φρ. τὸν ἔκαμε παστὸς τὸ ξύλο) Χίος Ξερὸς πόχτι! (κατάξηρον) Θράκ. (Βασιλικ.) || Ἄσμ.

Καὶ κάτσε καὶ λοάρισε ἀπ' ὅ,τι θὰ μᾶς βγάλῃς
γι' ἀπόχτι γιὰ λουκάνικο γι' ἀποχτερὸ κομμάτι
Θήρ. Πβ. καὶ Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 1,464 «τὰ δὲ λοιπὰ
βρώσιμα, ἡγουν λαρδίν, ἀπόκτιν, τυρίν, ὀψάρια παστά».

2) Μεταφ. ἰσχνός, ἀδύνατος, ὥς παστὸν κρέας, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων Κάρπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Μουρέ, εἰδ' ἀπόχτι γ' εὐτός! Ἀπύρανθ.

*ἀποφτιλιάζω, μέσ. ἀποφτινυλάσκουμαι Πόντ. (Κο-
τύρω.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φτιλιάζω.

Ἀποφτιλιάζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεφτινυλάσκειν ἢ κοσσοῦρα.

ἀποφτιλιάζω Πόντ. (Ὁφ. Ζησιν.) ἀποφτινυλάζω Πόντ.
(Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ φτιλιάζω.

1) Ἀποσπῶ τὰ πτίλα ἢ πτερά ὄρνιθος ἢ καὶ ἄλλου πτη-
νοῦ Πόντ. (Ὁφ.): Ἀποφτιλιάζω τὴν κοσσοῦραν - τὸν πετεινόν.
Συνών. *ἀποφτιλιάζω, μαδῶ, ξεμαδῶ. 2) Ἐκ-
πτώσσω, ξεφτύζω, ἐπὶ ὑφασμάτων Πόντ. (Ζησιν.): Ὁδᾶντι
ἀποφτιλιάζεις τὸ παντί; (διατί κττ.) 3) Μέσ. φορῶ ξεφτυ-
σμένα ἐνδύματα Πόντ.

ἀποφτινοπώρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποχτινοπώρου Λεξ.
Δημητρ. ἀπουχ'νουπώρ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ φτινοπώρου.

1) Τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τώρα
εἶν' ἀπουχ'νουπώρ 2) Μετὰ τὸ φθινοπώρον Λεξ. Δημητρ.

ἀποφτοοῦμαι Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀποφτοῦμαι Ἀντικύθ.
Κρήτ. ἀποφτοῖζομαι Κρήτ. Κύθηρ. Μετοχ. ἀποφτοῖσμέ-
νος Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποπτοοῦμαι.

Καταπλήσσομαι ἐνθ' ἄν.: Εἶδα τέτοιο κακὸ ποῦ ἀποφτοῖ-
στηκα Κύθηρ. Ἀποφτοῖστη ἢ ἔμεινε ἀποφτοῖσμένος αὐτόθ.

ἀπόφτυγμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφτύζω.

Ἀπόξανσις, ἀνάλυσις ὑφάσματος διὰ τῆς ἐκροῆς ἢ
ἐκβολῆς νημάτων. Συνών. ξεφτυσμα.

ἀποφτύζω Πόντ. ἀποφτύω Πόντ. (Τραπ.) ἀπο-
φτύζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) Παθ. ἀποφτύγουμαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπτύσσω = ἀναπτύσσω, ἀνοίγω. Ἰδ.
Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 273.

Ἀποξαίνω, ἀναλύω ὑφασμά τι ἐκβάλλων τὰ νήματα
αὐτοῦ. Συνών. ξεφτύζω.

ἀποφυγή ἢ, ἀμάρτ. ἀποφ'γή Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φυγή. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποφυγή = τόπος καταφυγῆς.

1) Ἀκρα: Πιάσ' τὸ παιδί καὶ εἶναι 'ς τὴν ἀποφ'γή τῆς
σκάλας καὶ θὰ πέσ'. Ἐσείνες ὁ σισῖνες ποῦ 'ναι 'ς τ'ν ἀποφ'γή
θέλει ξεκουρβούλωμα (σισῖνες = σχῖνος). 2) Ὁχθη: Κα-
θόντανε 'ς τ'ν ἀποφ'γή τ' ποταμοῦ.

ἀποφυλακίζω λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ.

Τὸ μεσν. ἀποφυλακίζω.

Ἀπολύω τινὰ τῆς φυλακῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀποφυλάκισαν τὸν
δεῖνα λόγ. σύννηθ. Ἀκόμαν 'κ' ἐπεφυλακίστειν ὁ δεῖνα Πόντ.
Συνών. ἀποφυλακῶνω.

ἀποφυλάκισμαν τό, Πόντ. ἀποφυλάκιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυλακίζω.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς φυλακῆς: Ὑστερα ἀσ' σ' ἀποφυλάκι-
σμαν τ' ἀδελφοῦ μ' ἐφυλάκισαν τὸν ἐξ' ἀδελφὸ μ'.

ἀποφυλακῶνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυλακῶνω.

Ἀποφυλακίζω, ὁ ἰδ.: Τὴν Λαμπρὴν ἐπεφυλάκωσαν
πέντε Χριστιανοὺς φυλακωμένους.

ἀποφυλλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀποφυλλίζω.

1) Ἀποσπῶ τὰ φύλλα δένδρου ἢ φυτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀπο-
φυλλίζω τὸ δέντρον Τραπ. Ἀποφύλλισον τὸ τρανιάφυλλον
Χαλδ. Ἐπεφυλλίγανε τὰ δέντρα Ὁφ. Συνών. μαδῶ.

2) Ἀποσπῶ, διαλύω τὰ φύλλα βιβλίου ἐνθ' ἄν.: Τὸ
παιδὶν ἐπεφύλλισεν τὸ χαρτὶν ἄθες Χαλδ. Ἐπεφυλλίεν τὸ βαγγέ-
λιον (εὐαγγέλιον) αὐτόθ. Συνών. ξεφυλλίζω.

ἀποφύλλισμαν τό, Πόντ. ἀποφύλλιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυλλίζω.

Ἀπόσπαισις τῶν φύλλων δένδρου ἢ φυτοῦ, ἀποφύλλισις:
Ὑστερ' ἀσ' σ' ἀποφύλλισμαν τῇ δέντρον ἔχω καὶ ἄλλο δουλείαν
(ἐργασίαν). Συνών. ξεφύλλισμα.

ἀπόφυλλο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φύλλο.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ φύλλα τὰ ἐκφυόμενα μετὰ
τὴν ἀποφύλλισιν δένδρου τινός.

ἀποφυράζω ἀμάρτ. ποφυράζω Κύπρ. ἀποφυράσσω
Κρήτ. ἀποφυρῶ Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ.ά.) ποφυρῶ Κρήτ.
(Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυράζω.

1) Ἐλαττοῦμαι, λιγοστεύω Κύπρ.: Τὸ παναῦρον ἐπο-
φύρασεν, ἐλ-λίανεν ὁ κόσμος. β) Ἐλαττοῦμαι κατ' ὄγκον,
ὑποχωρῶ ἐπὶ οἰδημάτων Κρήτ. (Σητ.): Ποφύραξε τὸ προ-
σμα τῆς χέρας του. Συνών. ξεπρήσκομαι (ἰδ. ξεπρήσκω).

2) Στειρεύω, ἀποξηραίνομαι ἐπὶ πηγῆς ποταμοῦ κττ.
Κρήτ. (Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύπρ.: Ἐποφύραξε ὁ ποταμὸς
καὶ δὲ βροῖσκον νερὸ νὰ πιῶνε τὰ ὄζα Σητ. Μετ' ὀψιμοκαλό-
καιρο ἐποφύραξαν οἱ βρύσες αὐτόθ. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ πληγῆς:
Ὁ γιαρᾶς του ἐποφύρασεν (γιαρᾶς = πληγὴ) Κύπρ. Συνών.
ἀποστειρεύω 2, ἀποστειρεύω 2, ἀποφύρω 2. 3)
Καταπαύω τὴν δίψαν τινὸς ποτίζων αὐτόν, συνήθως ἐπὶ
προβάτων Κύπρ.

ἀποφύραξι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυράζω.

1) Ἐλάττωσις, μείωσις, ἀπώλεια ἐκ τοῦ ὄγκου πράγμα-
τός τινος. 2) Ἀποστράγγισις, ἀποξήρανσις, ἐπὶ ποταμοῦ
κττ.: Τὸ πηγᾶδι φέτος ἔχει μεγάλη ἀποφύραξι.

ἀπόφυρμα τό, ἀμάρτ. ἀπόφυρμαν Πόντ. (Σάντ.)
πόφυρμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφύρω.

1) Ἐλάττωσις τῆς θερμότητος Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἐπα-
ναφορὰ λιποθύμου εἰς ἑαυτὸν Κύπρ.: Τὸ ροδόξιδον ἐν' καλὸν
γιὰ τὸ πόφυρμαν.

ἀποφύρω Πόντ. (Σάντ.) ἀποφύρων Λεξ. Βάιγ.
ποφύρων Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φύρω. Τύπ. ἀποφύρων
παρὰ Σομ.

1) Συγχύζω τινὰ Λεξ. Βάιγ. Πβ. ἀναφύρω. 2)
Χάνω τὴν θερμότητα, ἐπὶ φούρνου Πόντ. (Σάντ.): Ἀπο-
φύρ' τὸ φουρνίν. Συνών. ἀποχάνω (II). 3) Ἐπανα-
φέρω λιπόθυμον εἰς ἑαυτὸν Κύπρ.: Ἐφύρτηκεν ποῦ τὸν
εἶδεν νεκρὸν τὸ ἐπόφυρά τον με λ-λίον νερόν. Ἐφύρτηκεν
ἢ δεῖνα, ἀμ-μὰ εὐτὺς ἐποφύραμέν την. Ἐποφύρτηκεν ἄμα

τῷ ἐμυρίαμένῃ τὴν ροδόστεμ-μαν. Πόντ. τὸν καμὸν τῆς φύρνε-
ται τῷ ἀποφύρνεται. || Ἄσμ.

Ἐφέραν τῷ ἐρραντίσαν με ἐμέναν τῷ ἀποφύραν.
Συνών. ξελιποθυμῶ.

ἀποφύσημα τό, ἀμάρτ. 'ποφύσημαν Κύπρ. 'ποφύ-
σιμαν Κύπρ. ἀποφύσαγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ. Τὸ 'ποφύσιμαν ἐκ τοῦ
μεσν. ἀποφύσιμα. Πβ. Σταφίδ. (ἐκδ. ÉLegrand Bibl.
2, 26) «ἔστι δὲ καὶ σκορπίος, ὅσπερ ἀποφύσιμα ἔστι
τοῦ διαβόλου». Ὁ τύπ. ἀποφύσαγμαν ἀναλογικῶς πρὸς
τὰ ἐκ τῶν εἰς -άζω ρ. παράγωγα.

1) Ἐκπνοή, ἀναθυμίασις ἐνθ' ἄν. : Τὸ 'ποφύσημαν τοῦ
ἀδ-θμοῦ (ἀσκού) Κύπρ. Τὸ 'ποφύσιμαν τοῦ ἀνθρώπου βλά-
φτει αὐτόθ. Τὸ 'ποφύσημαν τοῦ σιταρκοῦ κρούζει (ἡ ἀναθυ-
μίασις ἡ ἀναδιδομένη ἐκ τοῦ σίτου προκαλεῖ ἐξανθήματα
εἰς τὸ δέριμα) αὐτόθ. Τὸ 'ποφύσημαν τῆς κουφῆς ἐν' φαρμα-
τῶερὸν (κουφή = ὄφρις δηλητηριώδης) αὐτόθ. β) Μεταφ.
μικρὸς ἀναστεναγμὸς Κύπρ. 2) Τὸ γεννοβόλημα τῆς
κρεατόμυιγας ἐπὶ τοῦ κρέατος καὶ ἄλλων ἐδωδύμων
Πόντ. (Σάντ.)

ἀποφυσητός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποφυσητός Κύπρ. 'πο-
φυσιστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ. Ὁ τύπ. 'ποφυσιστός ἀναλο-
γικῶς πρὸς τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ὁ ἐκφυσώμενος ὑποκώφως, ἀθορύβως, συνήθως
ἐπὶ πορδῆς: Ἐν' 'ποφυσητόν ποῦ μᾶς ἔβκαλεν τὸν πόρτον.
Ἐβγαλέν τον 'ποφυσιστόν. Συνών. ξεφουσκιστός. 2)
Οὖς, πορδὴ ἐκφυσωμένη ὑποκώφως: Τούτ' ἡ βρόμα ἔβκην
'ποῦ κἀνέναν 'ποφυσητόν. Συνών. ξεφουσκιστή (ἰδ. ξε-
φουσκιστός), φουτῆ.

ἀποφυσῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀποφυσῖα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα.

Τὸ παράλιον μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἡ θάλασσα ἀποφυσῖ
ἀφρούς καὶ ἄνεμον: Μὴν πηαίνης 'ς τὴν ἀποφυσῖα τῇ
θάλασσας.

ἀποφυσῶ Κύθν. Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπο-
φ'σῶ Μύκ. 'ποφυσῶ Κύπρ. — ΧΠαλαίς. Συλλ. Κυπρ.
ποιημ. 181.

Τὸ μεταγν. ἀποφυσῶ = φουσῶν ἀπομακρύνω τι, ἀπο-
πνέω, ἐκπνέω.

Α) Μετβ. 1) Φυσῶ τινα ἢ τι συνήθως φύσημα ἐπιβλαβὲς
ἢ ὀχληρὸν Κύπρ. — ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἄν. Μὲν 'ποφυσῖας ἔτσι
τοῦ γυαλιῦ τῷ ἐξ-ζόφ-φωσές το. Ἐποφύσησέν τον τὸ σιτά-
ριν τῷ ἀρρώστησεν. Ἐποφύσησέν τον ἡ κουφή τῷ ἐπέθανεν
(κουφή = ὄφρις δηλητηριώδης). Ἐποφύσησέν μας ἕναν πόρτον
τῷ ἐβρομολοήσαμεν Κύπρ. || Ποίημ.

Ἀγάπα με σὰν σ' ἀγαπῶ, γιὰτὶ ἂν σὲ μισήσω,

σὰν τὴν κουφήν 'εν-νὰ γενῶ γιὰ νὰ σοῦ 'ποφυσήσω

ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἄν. 2) Ἀποθέτω τὰ φᾶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ
κρεατόμυιγας Πόντ. (Σάντ.): Ἀποφυσῖ ἡ μυῖα τὸ κρέας
-τὸ τυρίν.

Β) Ἀμτβ. 1) Πνευστιῶ, ἀσθμαίνω Κύπρ. — Λεξ.
Δημητρ.: Ποφυσῖ ποῦ τὴν πολ-λὴν πυρὰν (ζέστην) Κύπρ.

2) Πέρδομαι Λεξ. Δημητρ. Συνών. κλάνω. 3) Δυσ-
νασχετῶν ἢ ἀθυμῶν ἐκφράζω τὴν δυσθυμίαν μου ἀπο-
φυσῶν διὰ τοῦ στόματος Κύθν. Κύπρ.: Εἶντα 'δεις πάλε
τῷ 'ποφυσῖ; Κύπρ. Συνών. ξεφυσῶ. β) Ἀναστε-
νάζω Κύπρ.: Ποῦ τὸ μαράζιν του οὐλ-λὴ μέρα κάθεται τῷ
'ποφυσῖ. 4) Συρίζω Μύκ.: Ἀποφ'σῖ τὸ θεριὸ (ὁ ὄφρις).

ἀποφύτεμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυτεύω.

Ἐκρίζωσις φυτῶν, ἐκφύτευσις: Τῇ δεντρίων τ' ἀποφύ-
τεμαν ἐκράτεσεν τέσσερα ὥρας. Συνών. ξερρίζωμα.

ἀποφυτεύω Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.)
Πόντ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυτεύω. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποφυτεύω = φυτεύω παραφυάδας ἀποσπασθείσας ἐκ
φυτοῦ τινος.

1) Ἐκρίζω φυτόν τι Πόντ.: Ἀποφύτεψον τὰ κεράδᾱ
(κερασέας). Συνών. ξερρίζωνω. 2) Περαιίνω τὴν
φύτευσιν Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) κ.ά.: Ἀπο-
φύτεψα χιτὲς μία λούρα μαρουλοκρέμνυδα Μάν. || Γνωμ.

Φύτευε ἐλαίᾱ Φλεβάρη | κὶ ἀποφύτευε τὸ Μάι
(κατάλληλος χρόνος διὰ νὰ φυτευθῇ ἐλαία εἶναι ὁ ἀπὸ
Φεβρουαρίου μέχρι Μαΐου) Μέγαρ.

* **ἀποφωλᾶζω**, ἀποφωλᾶζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φωλᾶζω.

Ἐκβάλλω ἐκ τῆς φωλεᾶς.

* **ἀποφώλεασμα** τό, ἀποφωλίαγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποφωλᾶζω.

Ἡ ἐκβολὴ ἐκ τῆς φωλεᾶς.

ἀποφώλι τό, Ἡπ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀπο-
φώλιο Λεξ. Βλαστ. ἀβοφώλι Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. φώλι. Πβ. καὶ Εὐσταθ.
Ὁδ. 1682, 34 «ἀποφώλιοι δὲ εὐναί... ἄγονοι, ἄκαρποι»
ἐκ μεταφορᾶς δὲ ὧν καὶ τοῦτο ἄπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν
φωλεῶν ὡς οὐρία.

Τὸ ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος μένον ὠόν, τὸ ὅποιον
προσελκύει αὐτὴν ἐκεῖ καὶ δὲν γεννᾷ ὅπουδῆποτε Ἡπ.
Θήρ. Παξ. — Λεξ. Βλαστ.: Νὰ βάλης ἀβοφώλι τῇ κότιας,
γιὰτὶ θέλει νὰ γεννήσῃ Παξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπότοκο 1.

ἀπόφωνο τό, Ἡπ. Πελοπν. (Βαμβάκ. Κόκκιν. Λακων.
Λεβέτσ. Λεντεκ. Λεῦκτρ. Μάν. Οἶν. Παπούλ. Πυλ. κ.ά.)
Ρόδ. — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 2, 224 ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλῶρ. 18
ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 15 — Λεξ. Δημητρ. ἀπόφου-
νον Θεσσ. (Ζαγορ.) Σκόπ. 'πόφωνο Εὐβ. (Κύμ.) ἀπόφω-
νος ὁ, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κρεμμ. Παπούλ.) ἀπόφουνους
Σάμ. ἀπόφωνα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. φωνή.

1) Ἠχώ, ἀντήχησις, ἀντίλαλος Εὐβ. (Κύμ.) Θεσσ.
(Ζαγορ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βαμβάκ. Κόκκιν. Κρεμμ.
Λεβέτσ. Λεντεκ. Οἶν. Παπούλ. Πυλ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ.
Τσακων. κ.ά.: Τ' ἀπόφωνο τοῦ ντουφεκιοῦ Λεντεκ. Φώναξι
μέσα 'ς αὐτὸ τοῦ ρέμα νὰ ἰδῆς τί ἀπόφουνον κάνει Σκόπ.
Ἀκ'γα τ' ἀπόφουνον κὶ θάρουσα πῶς ἦταν κάνει κὶ μὴ κου-
ρόιδιβι αὐτόθ. Κ' ἡ λαλιά της σὰ νὰ βροῖσκῃ 'ς τὸ πλευρό του
ἐν' ἀπόφωνο ἀπὸ τὸν παλαιὸν ἀχό της ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ
λόγιμα τῆς γραφῆς μου φάνηκαν ἀπόφωνο 'ς τὰ λόγια τοῦ
πατέρα μου ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιλάλημα 1,
ἀντιλάλι 1, ἀντίλαλος, ἀντίφωνα, ἀντίφωνο.

β) Μακρινὸς μὴ εὐκρινὴς ἤχος φωνῆς, ἰδίως κατὰ τὴν
νύκτα Λεξ. Δημητρ. 2) Ὀδυρμός, γογγυσμός Ἡπ. Πελοπν.
(Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. κ.ά.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπό-
φωνό του ἀκούετον ἀπὸ πολὺ μακρὰ Μάν. Ἀκούετανε τὸ
ἀπόφωνο τοῦ δεῖνα ἀπὸ τὸ δεῖνα μέρος Λεῦκτρ. || Ποίημ.

Κάνεις μας δὲν ἀκούει τοῦ γείτονα τ' ἀπόφωνα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3) Ἀγρία φωνὴ Ρόδ.: Τὰ 'πόφωνα
του ἐβγαίν-ναν. Συνών. ἀγριοφωνάρα, ἀγριοφωνή.

4) Μεταφ. προαίσθημα δυσάρεστον: Ἄσμ.

Ἀπόφωνό 'χα ἡ ἀραχλὴ, γιόκα, πῶς θὰ σὲ χάσω
(ἐκ μοιρολ.) ἀγν. τόπ.

